

перець

№ 11. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1952 р.

РІК ВИДАННЯ XII

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Адрес

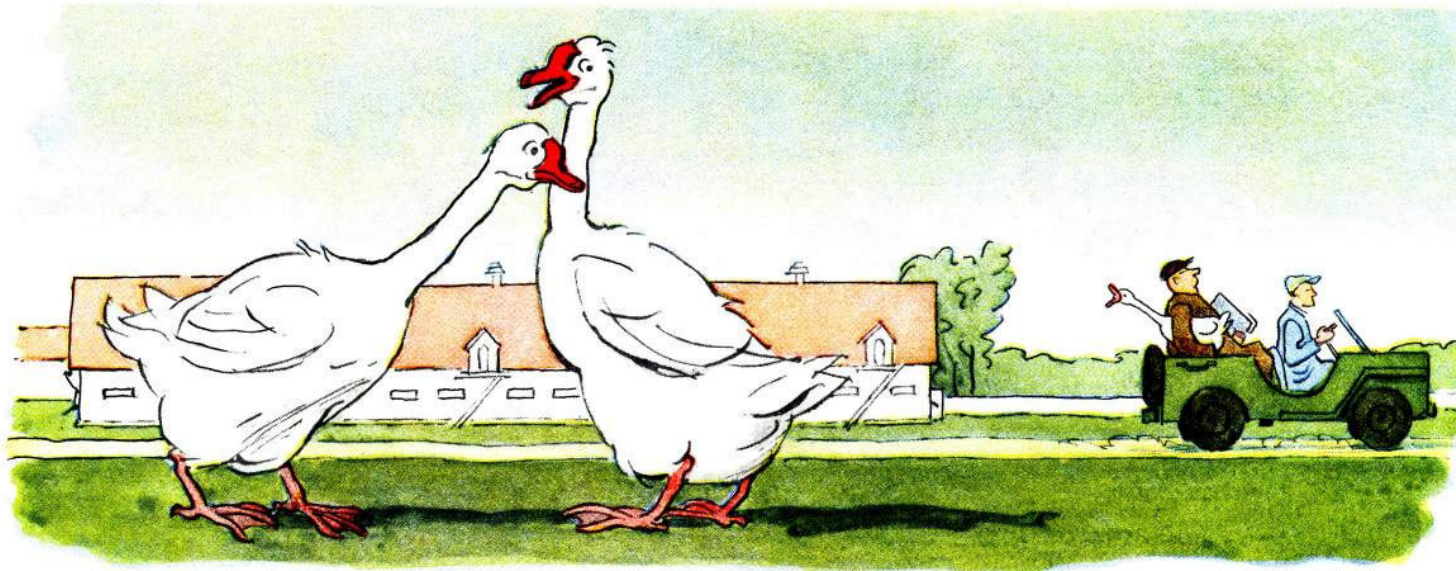
Рідний брате мій зубатий,
Тобі стукнув рік тридцятий.
Свято це для нас усіх —
Для соратників твоїх.

Стукав ти в лоби палійські,
В пащі й голови злодійські,
Не шкодуючи ні сил,
Ні ворожих морд і рил.
Заганяй і далі вила,
Щоб аж вила вража сила!

А щоб бити ще сильніш,
Раджу, брате, більше їж:
Їж хапуг і бюрократів,
Їж злодог і казнокрадів,
Як і наволоч чужу.
Я тобі допоможу,
Для приправи всиплю перцю
В кожную страву по відерцю,
Як ведеться у братів,
Щоб ти жив та зубатів!
Від широкого серця
брата

Перець

КЛІЄНТИ КРОКОДИЛА І ПЕРЦЯ. — Навіть під час ювілею
не забули пройтись по нашій адресі.

— Де це наша гуска?
— Он її якийсь важний гусь повіз...

Чолом вам, дорогі товариші! Здоровенькі були!

Гірко скаржитесь на вас директор Ізмаїльського дослідного поля Є. Штерн.

— Кадрів своїх не знають, на периферійні науково-дослідні ділянки ніколи не заглядають, — ремствує ізмаїльський науковець — експериментатор, киваючи на ваші шановні персони.

Я безоглядно приєднуюсь до його думки. Дійсно, не знаєте ви своїх кадрів, дорогі товариші. Сидите собі в Дніпропетровську, керуєте потихеньку, а що робиться на місцях, які там діла вершаться, над якими проблемами б'ються ваші люди, — про це ви маєте приблизно таку уяву, як я про те, чи родить мак на Юпітері, чи не родить.

Щоб не ходити далеко за прикладами, дозвольте зупинити вашу увагу хоч би на тому самому Штернові. Штерн — це ентузіаст, яких мало, це людина феноменальних здібностей. По всій Ізмаїльщині лунає про нього слава. На всіх ринках по імені та по батькові його величають. А що ви про нього знаєте? Нічого! Ви просто не помічаєте його.

Є. Штерн — не новачок в науковому колективі інституту. Він уже кілька років очолює дослідно-експериментальну діяльність на Ізмаїльському полі.

Діяльність ця почалася з того, що Є. Штерн в перший же день свого приїзду запросив до себе завідуючого експериментальною базою С. С. Скидана, старшого бухгалтера А. М. Вербицьку і повів з ними розмову:

— Як тут у вас — тихо, жити можна?

— Як у нетрях, — поспішила заспокоїти новоприбулого шефа А. М. Вербицька.

— Ні ревізорів, ні контролерів, — додав із свого боку зав. експериментальною базою С. С. Скидан. — Жити можна!

**Здоровенькі
БУЛИ!**

ЛИСТ КЕРІВНИКАМ
УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВО-ДОСЛІДНОГО ІНСТИТУТУ
ЗЕРНОВОГО ГОСПОДАРСТВА ім. КУЙБИШЕВА

Ця інформаційна бесіда, власне, і визначила курс науково-дослідних устремлінь директора Штерна. Всю свою енергію і запал він зосередив на розв'язанні таких наукових проблем:

а) Вплив державних комбикормів та паші на приріст, жирність і розвиток поголів'я його, Штернової, худоби і худоби Скидана та Вербицької.

б) Овочівництво та виноградарство, як джерело особистої наживи Штерна, Скидана та Вербицької.

в) Вирощування рису і способи його реалізації на ринках. (Рис — це єдина з усіх зернових культур, якою охоче зацікавився цей науковець).

Як і першу, так і другу, так і третю проблеми Штерн, при допомозі Скидана й Вербицької, розв'язав блискуче.

З Ізмаїльського дослідного поля, як з рога достатку, попливли на торг в Арцизк і Одесу свинячі, баранячі й бичачі туші, тонни помідорів, капуста, картоплі, синіх баклажанів, кавунів, динь, вина, а виручений чистоган поплив до кубушок Штерна, Скидана й Вербицької.

Трійця ізмаїльських хапунів діє без оглядки й страху. Налякав, було, її трохи головний бухгалтер інституту Ф. С. Кулинич, але Штерн підсунув йому здоровенну одгодовану свинячку, і все обійшлося гаразд. Таким же маніром вчинили з начальником обласного управління сільського господарства т. Шаповаловим. Йому теж підсунули десятипудову свиню, два пуди рису, шість пудів білої муки — й грихі було відпущено. Світ не без добрих людей.

Як бачите, дорогі товариші, Штерн має рацію. Не знаєте ви своїх працівників. А знати треба. Особливо таких, як Штерн, Скидан і Вербицька. Знати й достойним чином відзначати.

Ще один уклін від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

ТАТУСЬ-ЗАБУДЬНО

Перед вами — Микола Трохимович Гаврюшенко, люблячий батько 10-річної Віри Гаврюшенко. Мало сказати — люблячий батько. Микола Трохимович від своєї дочки просто без пам'яті. До того без пам'яті, що навіть забуває, що вона живе в с. Кам'яні, Межівського району, Дніпропетровської області.

Коли судиконавець починає настирливо нагадувати татусеві про його обов'язок, він мчить на пошту, здає грошового переказа й одержує квитанцію.

Прибувають перекази на місце і поштові пра-

цівники виявляють, що без пам'яті люблячий татусь кожного разу забуває правильно написати або адресу, або який-небудь ініціал адресата. Гроші повертаються назад до Гаврюшенка. Зате поштові квитанції Микола Трохимович акуратно зберігає. Ними йому пощастило загіпнотизувати прокурора Селидівського району, Сталінської області (як же — гроші переказано!), бо той і досі не наважиться притягти до відповідальності цього хитромудрого, злісного неплатника аліментів. Ой, забудько, не татусь! Невже так ніхто й не приведе його до пам'яті?

Літнього ранку Сміт вийшов із дому
Рівно о восьмій... Немиле життя:
Він безробітний, вам це відомо.
Дома чекали дружина й дитя.
День був звичайний: в набридлому
дзвоні
Мчали потоки машин і людей.
Сміт поспішав... Раптом бачить:
колона
Тихо, повільно з-за рогу іде.
«Миру!»,
«Роботи!» —
горить на планатах.
Гасла лунають: «Не бути війні!»
Сміт і подумав:
чого ж тут шукати?
З ними якраз по дорозі мені.
Сміт не помітив, як влився
в колону,

Прапор узяв...
Що ж би думали ви?
Судять! За те, що «порушив
закони!»
Судді шаліють: «Рука Москви!».
Судді на Сміта напали, як банда,
Вбити підсудного ладні вони —
Дуже страшно-бо його пропаганда!
Хоче він хліба
Й не хоче війни!

І. РОСОХОВАТСЬКИЙ.

З ЧЕСЬКОГО ГУМОРУ

В англійській школі учні писали твір про президента Трумена. Один з учнів почав свій твір так: «Ми, прості англійці, вважаємо президента Трумена 110-процентним американцем».

— Чому стодесятипроцентним? — здивувався учитель.

Учень відповів:

— А Бернард Шоу колись писав же, що стопроцентний американець — це дев'яностопроцентний ідіот...

Макс Мюллер, сидячи у пивній рідного містечка Рейнс-Вальбе в Західній Німеччині, показував своїм приятелям величезного ножа.

— Це мені, — хвалився він, — залишив один американський солдат на пам'ять.

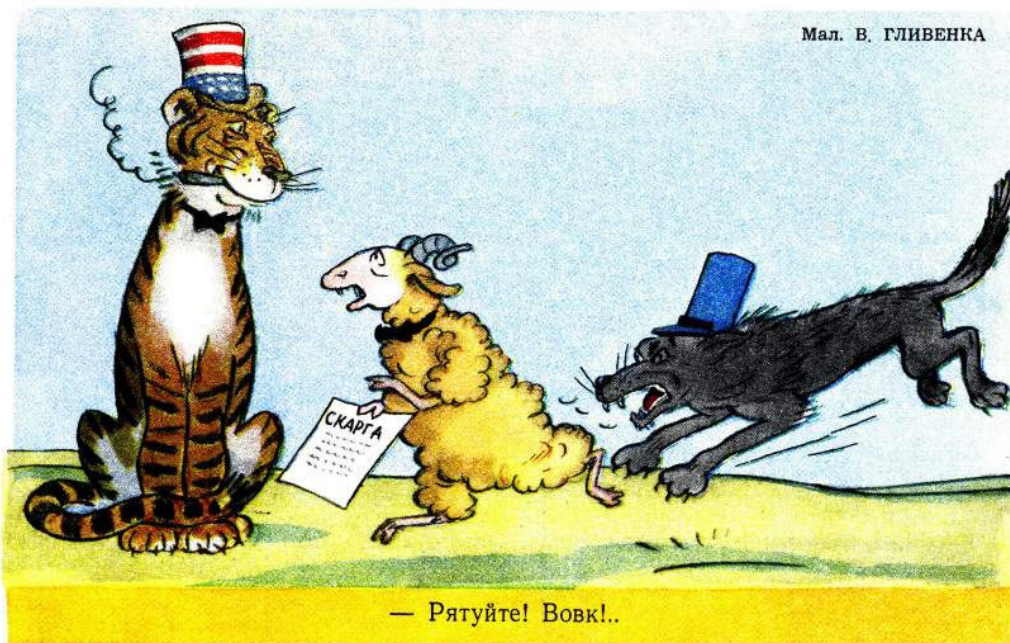
— Ти маеш щастя, — підтакували приятелі.

— Маю, — провадив далі Макс, — звичайно, маю. Якби він засадив був мені його в спину на сантиметр глибше, я не сидів би тут з вами.

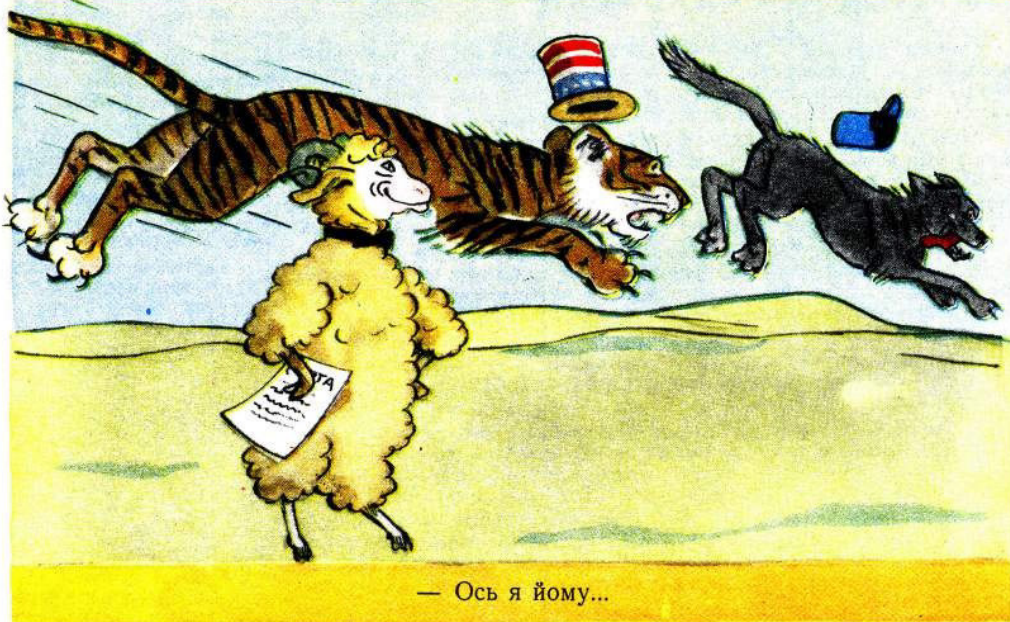
У конкурсі наймоторніших репортерів Америки переможцем вийшов Джон Канал — спеціаліст по передовицях, який написав передову статтю за п'ять хвилин.

Згодом він признався колегам, що любить користуватись вирізками з старих газет і що стаття, подана на конкурс, належить Геббельсові.

(З журналу «ДИКОБРАЗ»).

— Рятуйте! Вовк!..

— Ось я йому...

Синицький і Савенок — не родичі, не куми і навіть не сусіди. Один головує в колгоспі на Чернігівщині, другий — на Київщині. Проте вони такі схожі, такі подібні, що глянеш і просто тобі — два чоботи — пара. В обох брудні руки і душі, в обох рильця в пушку, обидва злісні хапуги, обидва по суті — вороги колгоспного ладу. Різниця між ними хіба тільки та, що від першого завжди тхне за кілометр горілкою, а від другого тхне кілометрів за два — самогоном.

СИНИЦЬКИЙ

Півтора року тому районні «свати» привезли Ф. В. Синицького в колгосп ім. Чапаєва (Добрянський район на Чернігівщині) і настирливо рекомендували його загальним зборам на голову артіль. Вихваляли, прикрашували і такі засватали...

Відтоді і почав Синицький запускати свої брудні руки у колгоспне добро. Що йому Статут сільгоспартілі, як за нього, Синицького, стоїть горою сам голова виконкому районної Ради т. Тимофіїв! Що йому нарікання колгоспників, як його приятель т. Нитченко завідує сільськогосподарським відділом райкому партії. Хай спробує хто поскаржитись!

...На початку минулого літа артіль косила 350 гектарів сіна. Люди згрібали покоси, а Синицький уже прикидав, скільки він загребе на цьому сінокоші. Із 350 гектарів сіна тільки 294 тонни залишилось для колгоспної худоби. Та відомо, що у злодія апетит вовчий. Синицький разом із сторожем Кравченком ще й з скирти накуб 200 центнерів.

І того було мало! Якось перед цією весною помітив Синицький, що на фермі лишилось останніх три центнери паші. Злякався, що може з'їсти її колгоспна худоба, і швиденько перевіз сінце додому.

Удень перевіз, а увечері скликав правління і, поблизкуючи п'яними очима, мимрив так: «З незавісятих од нас причин, худоба нашої ферми залишилася без паші. Вношу пропозицію організувати комісію для закупки кормів на стороні».

Взимку голова-хапуга грів руки біля дров. Артіль імені Чапаєва має 300 гектарів лісу. Синицький, знюхавшись із своїм поплічником, бухгалтером колгоспу Малошенком, складав різні договори, розбазарював ліс, наживався. Ось перед нами договір з Добрянською райзаготконторою «Плодоовоч». Контора сплатила колгоспові за дрова 4.500 карбованців.

Де ж гроші?

У бухгалтерії заприбутковано 852 карбованці і 40 копійок (яка точність!). Про решту грошей знають лише Синицький і Малошенко.

Подібні договори (а їх чимало!) склалися тут для того, щоб по них «договорювалися» Синицький з Малошенком — хто яку суму урве.

Ви чули коли-небудь, щоб людина пила гас і коломазз, а гвіздками, ушивальниками, сіллю та залізними замками закушувала? А Синицький дійшов і до цього! Він купував у крамниці для колгоспу коломазз, сіль, гвіздки, ушивальники, замки, брав рахунки і тут же... міняв увесь цей товар на горілку. Горілкою заливав пельку, а рахунки здавав у контору. І здав він до бухгалтерії колгоспу таких рахунків на 13.789 карбованців.

Навіть на власній корові він рішив заробити за рахунок колгоспу. На базарі давали Синицькому за корову 900 карбованців. Побоявся він продешевити, одвів корівчину на ферму і 1.800 карбованців потяг із колгоспної каси.

Є в Синицького гідний заступник — Григорій Коноваленко. Має цей заступник власну пасіку — 15 вуликів. Торік Коноваленко приєднав до своєї пасіки ще 13 колгоспних вуликів. Приєднав, звісно, для того, щоб біля своїх бджіл і колгоспні доглядати!

Та виходить якась дивна річ. З Коноваленкових вуликів мед аж через верх тече, а в колгоспних тільки вітер гуде. Мабуть, артільні бджоли переплутали, куди їм мед носити: носять його не в колгоспні вулики, а в Коноваленкові.

Звичайно, Синицький не міг не втрутитися

в це солодке діло, бо він медок любить. Втрутився! Щоб не загинули обкрадені колгоспні бджоли, Синицький розпорядився купувати їм цукор на підкормку. Носіть, мовляв, медок не туди, куди слід, то цукор їжте!

Колгоспне господарство, як відомо, багатогалузеве. Отож, багатогалузева і діяльність Синицького. Чи телят він закуповує для ферми, чи хліб молотить, чи в комору загляне — не може, щоб не загребти, щоб не хапнути. І недарма люди звуть цього знахабнілого хапугу розорителем колгоспу.

САВЕНОК

Коли б стрілися Савенок та Синицький і розговорилися за пляшкою горілки, хто з них більше вкрав у своєму колгоспі, то важко сказати, чия перевершила б.

Головує Савенок в артілі «Червоне Полісся», Чернігівського району на Київщині. Як і його двійник з Чернігівщини, Савенок теж випасався на колгоспному сінокоші. Та ще й не сам, а з усіма своїми родичами. Родичі його, видно, добрі косарі, бо за три ночі 8 гектарів сінокошу вибрили і вивезли. Крали, як і належить злодіям, уночі, щоб ніхто не бачив. Крім того — це вже всі бачили! — голова відправляв гарби сіна і на свій домашній «сінопункт» у с. Залісся за 28 кілометрів, і в Опачичі до сестри, і якомусь Петренкові у Чернігів возив приятельську сінопоставку, і кому тільки хотів. А весною теж організував комісію, щоб закупила пашу для ферми «на стороні».

Морально розбещений, завжди п'яний Савенок навіть не хоче розбиратися, де його кишеня, а де колгоспна. Продав з колгоспного млина кілька пудів борошна — і є 400 карбованців! Наказав завідувачу млином: «Зажени частину мірчука» — і хапнув ще 320 крб. Пішов до колгоспника Раєнка — і «позичив» ще 300.

Як розрахуватись? Савенок знає — як, не вперше йому це робити. Виписав із свиноферми для Раєнка двоє поросят — та й розрахувався. І без мороки, і чоловік не в обиді.

А те, що в колгоспі план по свинопоголів'ю виконано лише на 50 процентів, — не страшно. Він причину знайде, вибрешеться. Це йому теж не вперше.

Савенкові немає діла до того, що Статут сільгоспартілі не дозволяє мати дві присадибні ділянки. Захотів їх мати — і є: одна в колгоспі, а друга (теж 30 сотих) — у с. Залісся. Обробляти як? На те є колгоспний іздовий Микита Чалий. За колгоспні трудовні він усе зробить. Тим більше, як пошле сам голова.

Відомо, що всі платять за користування землею сільськогосподарський податок. Савенок і не збирається його платити, бо якщо він уміє замилити очі і райкомові, і райвиконкомові, то що йому якийсь там фінвідділ обкрутити!

Щодо комбінацій з коломаззою, гасом та іншими закупками в крамниці, то тут Савенок перевершив свого двійника Синицького. Той міняв закуплений товар на горілку. А цей купив бочонок мазі, взяв рахунок для бухгалтерії і мазь тут же проміняв... на костюм, бо він не горілку, а самогон п'є. Та ще й не простий самогон, а «первак».

Нема в колгоспі такої ділянки, такої комірчини, такого мішка, куди б Савенок не запуслав свої брудні руки.

Увага, шановні читачі! Сталася інтересна історія. Ще не встигли ми дописати фейлетона про двох хапуг, як пошта принесла до редакції листа з Чернігівщини, з артілі імені Чапаєва.

Виявляється, що після того, як Перещь закінчив у цьому колгоспі свою перчанську ревізію, секретар Добрянського райкому партії т. Петрушов раптом спалахнув гнівом проти порушників Статуту сільськогосподарської артілі.

— В артіль примчали, — пишуть колгоспники, — майже всі районні керівники, в тому числі і голова виконкому т. Тимофіїв, який досі обгортав Синицького особливою ласкою.

Зняли Синицького, зняли його заступника Коноваленка, зняли бухгалтера-махіатора Малошенка.

Отака сталася історія.

Не знаємо, що думають далі робити районні керівники з Синицьким: чи думають вони сильно його пожурити, а потім в якусь іншу артіль «перекинути», чи що. Хочемо лише їм сказати, що ця запізнена оперативність — далеко ще не все. Вороги колгоспного ладу та їх покровителі мусять бути покарані.

Радимо, щиро радимо керівникам інших районів: пригляньтесь добре, товариші, чи нема у вас такого Синицького чи такого Савенка. Якщо є, то дійте нешадно, рішуче, оперативно, не чекаючи приїзду Перця!

Степан ОЛІЙНИК.

ЛІТРОКУРКА

Одна молода індичка з Теревовлі, Тернопільської області, захоплено розповідала старому золотавому півневі в Тернополі.

— Яка я щаслива, Петре Зозулястовичу!

— А чого ж ти така щаслива? — спитав півень, що саме грібся в купі гною і там знайшов перлове зернятко сяйне.

— З Теревовлі на «Победу» їхала! — підскакуючи, пишалася індичка.

— Все одно заріжуть! — песимістично кинув півень.

— Хай ріжуть! Хоч перед смертю, а проїхалася таки на «Победу»! — ще раз підскачила молода індичка з Теревовлі.

Петро Зозулястович був півень старий і довідчений, що багато дечого на віку бачив. Він посміхнувся:

— Ти що, гадаєш, що ти сама така щаслива? Та ти знаєш, скільки в базарний день мчить машин із Тернополя до Теревовлі на базар? Ти хіба не бачила, скільки звідти йде до Тернополя та до інших міст курей, індиків, поросят — і «Победами», і «Москвичами», і «ГАЗ'ами»... І все на державному бензині! Потреби — власні, а бензин і машини — державні. Так дехто сполучає державні інтереси з власними.

— А я думала... — промимрила індичка.

— То індик думав, а ти ж індичка! — перебив півень. — Яки ти знала, скільки разів туди літали машини ГАЗ-М-20 № ФФ 66-86 (Тернопільського облвиконкому), ГАЗ-М-20 № ФФ 00-72 (Струсівського райкому партії), «Москвич» № ФФ 34-13 (Тернопільського Ошосдору), ГАЗ-М-51 № ФЗ 60-15 (Львівського паровозоремонтного заводу), ГАЗ-51 № ФВ 27-56 (Львівської контори «Кіноремпостач»), ГАЗ-67 № У-8-45-18, ЗІС-150 № ФФ 20-38, ГАЗ-63 № У-7-62-37 і т. д., і т. д. Я не математик, — закукурикав півень, а мені дуже інтересно знати, скільки літрів державного бензину коштує, приміром, курка! А ти, дуренька, задаєшся!

Ф'Ю! Ф'Ю!

Одружилися молодята. В Єнакієві, Сталінської області. Єнакієве — велике промислове місто. Донбас. Народ там любить одружуватися. Виростуть, вивчатся, почнуть працювати, покохають один одного і до ЗАГС'у. Молодому подружжю дають сімейну квартиру.

Так от: одружилися, значить. Та й кажуть:

— Гроші в нас єсть! Квартира — єсть. Купимо ми, значить, собі: двоспальне ліжко, стола, стільців, шифон'єра, шафу для книжок. І таке інше теж купимо! Ходімо!

І пішли. Ішли, йшли по Єнакієву —

— Де ж той мебльовий магазин?

— Ага, ось! Мебльовий магазин (так на фанері написано) відділу робітничого постачання металзаводу!

Зайшли. Сидить дядя, а перед дядею один незграбний великий стіл, на якому крейдою написано: «Проданий».

Пішли далі.

— Ага, ось! Мебльовий магазин № 8 «Змішторгу».

Сидить дядя. Вони до дяді:

— Ми хочемо купити ліжко, м'який диван і т. д., і т. д.

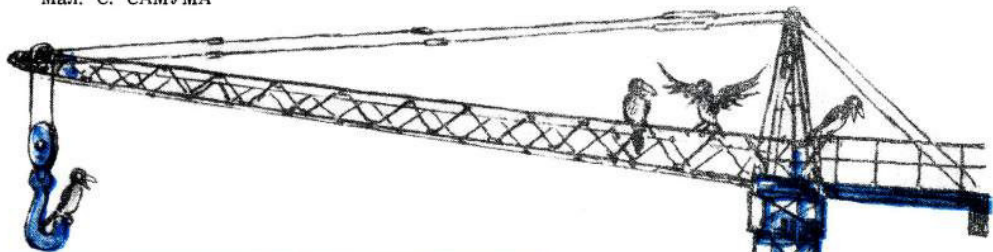
— Ф'ю! Ф'ю! — Свиснув дядя. — Чого захотіли?!

— Не буває?

— Буває, та дуже рідко! Дістати, — питає, — де? Можливо, що на базарі дістанете. А то в Сталіно, чи в Горлівці, чи в Києві, чи в Харкові, чи в Москві! Мало де можна дістати! Тільки не в Єнакієві.

...Хороше місто Єнакієве. А от щоб полежати після обіду на дивані, треба їхати в Сталіно.

...Єнакіївські торгорові організації! Ф'ю! Ф'ю!

Перецьниця

ШЛЯХИ, ДОРОГИ...

УГАДАЙТЕ, що зробив би Семен Архипович Рибкін — заступник керуючого трестом «Укрголовросжирмасло», якби йому треба було добратись від Київського лісохімзаводу до Київського миззаводу?

Та тут, власне, і гадати нічого. Сів би Семен Архипович в трамвай чи тролейбус — і за якісь 20—30 хвилин був би на місці.

Інша справа, коли з Київського лісохімзаводу до Київського миззаводу Семену Архиповичу треба не самому їхати, а відправити якийсь вантаж, скажімо, каніфоль. Тут є над чим подумати. І Семен Архипович Рибкін думає. А подумавши, починає діяти. Насамперед він відправляє каніфоль до Слов'янського (Сталінська область) жиркомбінату. Дізнавшись, що вантаж благополучно прибув на місце, т. Рибкін телеграфує:

«Пропоную в двотижневий термін відправити Київському миззаводу 42 тонни каніфолі».

Отак мандрує каніфоль з Києва до Києва через Слов'янськ.

Отак ідуть діла в «Укрголовросжирмаслі». Як по маслу!

КІНОПОПУРІ

ПІСЛЯ довгої перерви прибула в село Бондарів, Ланчинського району, Сталінської області, кінопересувка. Зраділи колгоспники і валом повалили до клубу.

Почалося демонстрування фільму «Пржевальський». Після другої частини зник звук. Кіномеханік т. Мацюк сказав глядачам: «Ви йдіть додому, а я поїду до району, привезу нову лампу і завтра додивитесь».

Прийшли люди другого вечора додивлялись, а їм показують новий фільм — «Загибель «Орла». І знову після другої частини зник звук, і знову Мацюк повторив свій попередній фокус з лампою.

Третього вечора «Орла» замінили «Кубанські козаки». Все йшло добре аж до того місця, де співаєтьс: «Яким ти был, таким остася»... Після цього блимнуло, стрельнуло і замовкло... Мовчав цього разу і кіномеханік.

Отакі кінопопури побачили в селі Бондарів. Жалкують глядачі, що не пощастило їм побачити тут завідуючого райвідділом кінофікації т. Юрахова. Вже б вони щиро подякували йому за таку кінофікцію!

— У вас завжди механізми простоують?

— Ні, іноді бувають на ремонті...

ФОРМА Й НОРМА

Про найкращу нашу
Комсомолку-ткалю
Ви давно, напевне,
Знаєте з газет.
Звуть її
(Повірте, не для рими)
Галя.
Навіть вірш про неї
Написав поет.

Він писав про працю
Галину відмінну
І про іскри сміху
В Галиних очах;
Про півтори норми,
Що дає за зміну
Це із золотими косами
Дівча.

А на днях з поетом
Галя випадково
Стрілася в театрі
На одній з вистав.
— То яке ж про вірш мій
Буде ваше слово? —
Героїно твору
Автор запитав.

У очах дівочих
Грає сміх веселий,
На співця лукаво
Глянула з-під брів:
— Написали добре
Й правильно про все ви,
Та, сказати правду,
Вірш ваш застарів...

— Та-ак! — поет знітився,
Щось відносно форми?
— Ні,— всміхнулася Галя,—
Вже не півтори,
Як було в минулім,
Виробляю норми,
А даю за зміну
Кожен день по три.
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.
м. Львів.

РЕГУЛЮВАЛЬНИК

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Кажуть, що ви затискуєте критику?

— Боронь боже! Навпаки, я сам перед кожними зборами даю вказівки, кого треба критикувати і за що.

ЧИМ ВАЖЧЕ, ТИМ ЛЕГШЕ...

Старий, стріляний горобець і його дружина-горобчиха сиділи на дереві проти вікна бази металовиробів і розмовляли про те, про се.
— Цвірінь-цвірінь,— метушилася горобчиха, заглядаючи у вікно.— Чи не здається тобі, горобче, що оці прибиті пиллом емальовані відра, оці казани і здоровенні каstrулі лежали на цьому ж місці ще торік?
— Так. Вже більше року вони тут лежать.

— Чому ж ніхто не бере їх? Невже це — брак!
— Ото сказала! Каstrулі — перший сорт, і відра та казани — теж. Справа в тім, що казанами, каstrулями й відрами вже всі магазини завалені. А от, бачиш...

Горобець показав крилом на машину, що стояла біля бази.
— ...бачиш у кузові невеличкий ящик, з якого виглядає емальований чайник. Чого, гадаєш, цей чайник так задірає носика? Не знаєш? Еге ж... чайник знає собі ціну. Він ні дня тут не залежить. На базі чайник з'являється тільки раз на рік, а в магазинах — ще рідше. Та що там чайник! Спробуй знайти в магазині... — прошу пробачити — дитячого горщика.

— Невже зробити дитячий горщик важче, ніж каstrулю? — здивувалася горобчиха.

— Зробити його не важче. Ні. От якби можна було випускати дитячі горщики завбільшки хоча б з відро, тоді ними всі магазини були б завалені. А так...

— Що так? Не розумію.
— Та тут і розуміти нічого. Бачиш оце?
Горобець показав крилом на гору здоровенних емальованих казанів.
— Це продукція одеського заводу ім. Петровського. Директор заводу Ройтбург не розмінюється на дрібниці. Замість чайників, кухонних черпаків, кувлів та інших дрібних і легких на вагу виробів він випускає оці казани. «Чим важчий виріб,— каже він,— тим легше план виконувати...».

Горобець показав горобчисі на купу емальованих відер:
— А ось продукція чернівецького заводу «Емальпосуд». Ці відра — рятівний інвентар директора «Емальпосуду» Подчасова. З виробництвом дрібного посуду щось у нього не клеїться, так він переключився на самі важкі речі. У тресті «Металоширвжиток» завоював звання чемпіона важкої ваги.

Горобець звернув увагу горобчихи ще на одну гору:
— На дні кожної з цих каstrул,— сказав він,— красується марка Київського заводу столових приборів. У кожній з цих каstrул може поміститися бичок. Заводові заплановано щомісяця випускати 50 тонн різного емальованого посуду, і директор заводу Борис Олександрович Ахназаров завалює бази оцим великогабаритним непотребом, а Міністерству місцевої промисловості рапортує: «У валовому виразі план виконано». І ніхто в міністерстві не задумується, як це так, що план виконано, а за останні п'ять місяців завод не дав споживачеві жодного емальованого чайника, жодного графина, жодного — ще раз прошу пробачення — дитячого горщика... Може, думаєш, що на запорізькому чи на ворошиловградському або львівському заводах емальованого посуду справи кращі? Помиляєшся. І там емальований посуд випускають за тим же рецептом, за яким анекдотичний кулінар готував страву із конини й рябчиків: на одного коня один рябчик. Ясно тепер, чому магазини завалені великим емальованим посудом, а дрібного — і в день з вогнем не знайдеш?

Горобчиха щось довго думала і, нарешті, відповіла:
— Припустімо, ясно. Не ясно, однак, хто ж все-таки буде виробляти оті чайники, якщо заводи не хочуть їх робити? Хто вироблятиме оті самі дитячі горщики?

Старий, стріляний горобець нічого не зміг відповісти горобчисі.
Цікаво, що відповів би на таке запитання міністр місцевої промисловості УРСР Павло Пилипович Гриценко.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

У цій драмі — справжній мир та спокій. Ні хмаринки в небі, ні пилінки на горизонті. Ні тобі конфлікту, ні конфліктику. Мало сказати — згода в сімействі. Суцільне блаженство! Рай на землі!

Відбувається дія у Старо-Костянтинові, Кам'янець-Подільської області. Автор і постановник П — голова райспоживспілки т. Блазій. Дійові особи в цій драмі і справді дійові й активні. Діють вони і в апараті райспоживспілки, і на базі, і за прилавком.

Одна з цих дійових осіб, якась Віра Гаєвська, поїхала в Москву, накупила там усякої всячини, повернулася назад, продала ту всячину на базарі по спекулятивних цінах, розписалася за всі дні відсутності в табелі явки на роботу й ходить тепер та поспіває:

— Тобі яблучко, мені грушечка, не сварімося, моя душечко!..

І не сваряться. Блазіїві тикають пальцями на Гаєвську, а він тільки посміхається:

— А ти доведи! Де твої докази? Самоправно їздила? Спекулювала? Знать не знаю, відать не відаю! Розписки в табелі є? Є! За віщо ж я людину каратиму?

І немає конфлікту...

На базу райспоживспілки Гаєвська не їздить, а ходить пішки. Добуває вона тут «усяку всячину» без відриву від основної роботи. Так легше — менше ризику. Набере вона на базі хусток, продасть їх на базарі втридорога і знову в Старо-Костянтинові чути стару пісню. Гаєвська виводить:

— Тобі яблучко, мені грушечка...
— Блазій відбиває атаки.

— А ти доведи! Де твої докази? З бази брала? А звідки ти знаєш, що ті хустки з моєї бази? А як не з моєї? За віщо ж я людину каратиму?

І знов ніякого конфлікту.

У раймазі працює ще одна дійова особа — Чугунова. Де вона у відділі готового одягу. Характерна риса її діяльності: небагатослівність. З покупцями у Чугунової розмова гранично лаконічна:

— Плюшеві жіночі пальта є?
— Немає.

— Хлоп'ячі костюмчики є?
— Немає.

За цілий день іншого слова від Чугунової покупець не почує.

Та от Чугунова сказала:

— Є!.. І плюшеві пальта є... і хлоп'ячі костюмчики є...

Але сказала вона це «є» не покупцеві, а рейдової бригаді, що знайшла пальта й костюмчики під прилавком.

— А це для кого? — спитали в Чугунової.

— Для голови райспоживспілки Блазія і для секретаря парторганізації Бондаря, — відповіла вона, не моргнувши оком.

О, скажете ви, здається, тут уже назріває конфлікт!..

Не турбуйтеся!

Блазій тільки низав плечима:

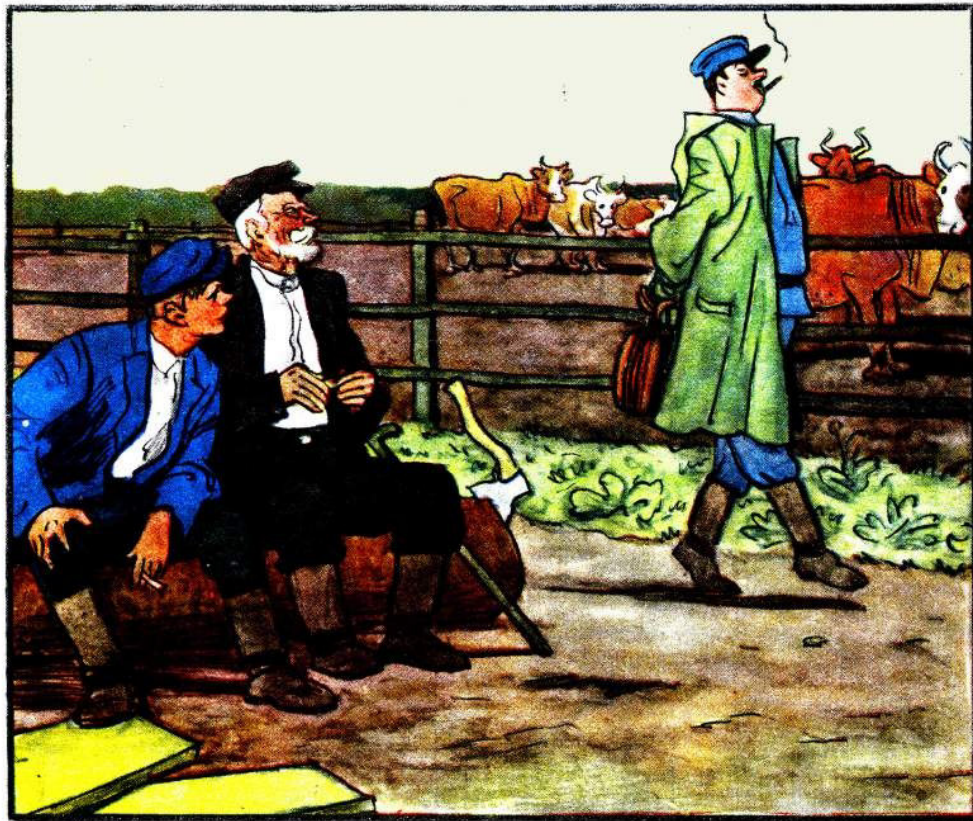
— Це вона з переляку бовкнула! — сказав він. — Ні для кого вона пальта й костюмчики не ховала, і взагалі... ніхто нічого не ховав! Товар знайдено в магазині? В магазині! Так при чому ж тут Чугунова? Що ви хочете від чесноі людини? Хай працює!..

І знову ніякого конфлікту.

І музика звучить знайома:

— Тобі яблучко, мені грушечка, не сварімося, моя душечко!..

Ол. ГРОМОВ.

— Диви — ветеринар у колгосп приїхав!
— Мабуть, щось у лісі здохло.

НЕЗВІЧАЙНІ кригоди

ВЛИПЛИ В ІСТОРІЮ жителі м. Шполи, які придбали у районному універмазі стільці ви-

робу Черкаської (на Київщині) артілі «Інтенсивник». Ті стільці покрито лаком куди кращим за гумі-арабік. Шкода тільки, що він фарбує одяг.

БЕЗДІТНІ БАГАТОСІМЕЙНИКИ виявлені працівниками Великописарівського (на Сумщині) фінвідділу. Вони оподаткували, як бездітних, службовців райконтори зв'язку тт. Кузьменка та Рибалку, хоч ті мають по шестеро дітей і, як ба-

гатосімейні, одержують грошову допомогу від держави.

НАЛАМАВ ДРОВ голова виконкому Копичинської (Тернопільщина) райради т. Миськов, спаливши в бані половину міського парку.

НЕ СВОІМ ГОЛОСОМ кричить риба в ріках Тетерів та Гнилоп'ять, задихаючись від отруйних відходів, які випускає у ці ріки Бердичівський шкірзавод № 1.

ОЙ, У ЛІСОСМУЗІ, СМУЗІ ЗЕЛЕНЕНЬКІЙ...

Мал. С. САМУГА

Бур'ян. — Тікайте сюди, братики, до ползахисної смуги! Тут знайдете захист!

Мал. Л. КАПЛАН

— Послухай, друже, зафарбуј-но цю гидоту!

— З великою охотою...

Марк ТВЕН

ДОЛАРОПОКЛОННИКИ

1. «ХРАМ СВОБОДИ»

У минулому наш моральний рівень був досить високий. До Джея Гуда існував вираз, не позбавлений деякої привабливості, — «Преса — храм свободи». В до-гудівські часи це вимовлялося цілком серйозно й вважалося істиною, але дзвінки слова про свободу давним-давно вимерли, і тепер подібні афоризми звучать, як сарказм...

Недавно містер Гугенхейм підкупив законодавчі збори штату Колорадо і став сенатором Сполучених Штатів. Так роблять усі бажаючі стати сенаторами, і в цьому немає нічого оригінального. В усякому разі, містер Гугенхейм вважає, що вся його передвиборна діяльність цілком законна, тим більше, що колорадський «храм свободи» — газета «Денверпост» (яка вважається найбільш авторитетною газетою штату) — пише:

«...Так, містер Гугенхейм витратив солідну кількість доларів на своє обрання, але це робиться і в інших штатах. Вчинок містера Гугенхейма — звичайний. Штат Колорадо матиме кращого з сенаторів, якого будь-коли знала історія: містер Гугенхейм доб'ється припливу капіталів до нашого штату. Він зробить те, чого не міг зробити його попередник — Том Паттерсон. Гугенхейм саме та людина, яка нам потрібна. Він не удосконалюватиме світ. Час покинути ці марні спроби — за дві тисячі років вони ні разу не принесли успіху! Народ обрав містера Гугенхейма, і наслідки виборів мусять бути затвержені, навіть якщо містер Гугенхейм і витратив на свою передвиборну кампанію мільйон доларів!»

Купуючи те, що в давнину звалось «сенаторськими привілеями», містер Гугенхейм купив не всіх членів законодавчих зборів штату Колорадо, як це робили його попередники, а проявив розумну ощадність і придбав голоси більшості — саме ту кількість, яка потрібна для перемоги.

Це обурило невідкуплену меншість. Вона почала наполягати на розслідуванні: чи правильно обрано Гугенхейма? Проте більшість (тобто ті, хто одержав гроші) забалотувала пропозицію меншості. І навіть більш того — добилася вилучення резолюції меншості з протоколів зборів! Очевидно, це можна пояснити соромливістю: адже ж навіть найзапекліший шахрай, бандит, ворюга і той не хоче бачити свого зображення в портретній галереї злочинців...

2. ГАНЬБА ЛЮДСТВА

У минулому році на банкеті, влаштованому клубом «По всій землі», на покуті сидів відставний генерал. З властивим йому запалом він гаркнув:

— Ми повинні пишатися з того, що належимо до англосаксів! Англосакси рішучі люди: коли нам що-небудь потрібно, ми йдемо й беремо!

Ці слова зустріли бурхливою овацією. За столом сиділо чоловік сто — багато хто в офіцерських мундирах. Кілька хвилин тривало захоплення, викликане короткою промовою відставного генерала.

Сам же генерал, який виригнув це словесне маячення з печінки чи з стравоходу — не знаю, де він тільки його виносив! — у цей момент саяв од щастя...

А якщо спробувати перекласти генеральське відкриття на звичайну мову, то воно означає:

— Ми, американці, — ворюги, бандити й грабіжники і цим дуже пишаємося!

І хоча ці слова чули присутні повнолітні американці, у жодного з них не вистачило громадянської мужності встати й заявити, що йому соромно за цивілізацію й що його обгортає жах од думки про те, що людство має цілковите право вважати англосаксів своєю ганьбою!

Переклад з англійської.

ЕПІГРАМИ

ТАКТИКА ЛАКУЗИ

Розповсюджуючи ачесонівську брехню про так звані «стихійні епідемії» в Кореї і Китаї, Трюгве Лі зразу ж закриває рота, коли мова заходить про документи, які показують, що американські агресори застосовують бактеріологічну зброю.

Чи він кричить, чи замовка —
Йому завжди живеться солодко.
Лакейська тактика тонка:
Слова — срібло
й мовчання — золото.

РЕСТОН МАЄ РЕЗОН...

У Парижі викликала занепокоєння стаття оглядача газети «Нью-Йорк таймс» Рестона, який заявив, що втручання в справу країн — учасниць Атлантичного блоку — законне право США.

Чому дивується Париж?
Писана ж ляпнув річ резонну:
Де узаконено грабїж,
Там крадуть іменем закону!

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

ПРОПАГАНДА ПЕТЛІ

Американське видавництво «Фред» випускає масовим тиражем «Домашню бібліотеку». Серед книг цієї бібліотеки є навіть підручники. Один з них називається так: «Як найзручніше повіситись». У підручнику подаються короткі, загальноприступні описи способів смерті через повішення. Для поширення світогляду читача в популярній формі, з усіма подробицями і деталями, змальовуються переживання людини, якій пробивають череп або ламають хребет. Для найбільш підкованих читачів, знайомих з електротехнікою, в тому ж додатку розповідається про способи смерті на електричному стільці.

Багато всяких способів описано в підручнику! Та й сам підручник – один із тих способів, за допомогою яких виховують в мілітаризованих штатах професіональних убивць.

В ЧОМУ МАТИ НАРОДИЛА

У Каліфорнії є товариство любителів сонця. Члени його називаються нудистами. З настанням весни особливо поживаються робота цієї безглуздої організації. Нудисти ходять голі й босі.

Бурхливо й довго веде товариство підготовку до кожного з'їзду нудистів. Цього року правління товариства вирішило дозволити делегатам з'явитися на з'їзд в самих черевиках. Деякі члени товариства через пресу протестують проти такого непродуктивного рішення. Вони вимагають дозволити їм одягти також і панчохи, бо нікуди буде ховати цигарки і гроші.

Таким чином, ще одна «демократична» свобода вилупилася в Америці на світ божий – свобода від здорового глузду.

ГУМОР ШИБЕНИКІВ

Хазяїн таксомоторного парку в Гелеоку (штат Массачузет) Гамел вмстив у газетах таке оголошення:

«Скажіть нам, де ви перебуваєте, – цього досить. Відвезем вас – зручно і безпечно! – туди, куди ви захочете...»

Незабаром після цього одержав Гамел листа з Кореї. 22 американських солдати писали: «Ми перебуваємо за 16 миль на південь від 38 паралелі, на рисовому полі, – третій окоп праворуч від головної дороги. Просимо вивести нас, куди ви самі захочете!».

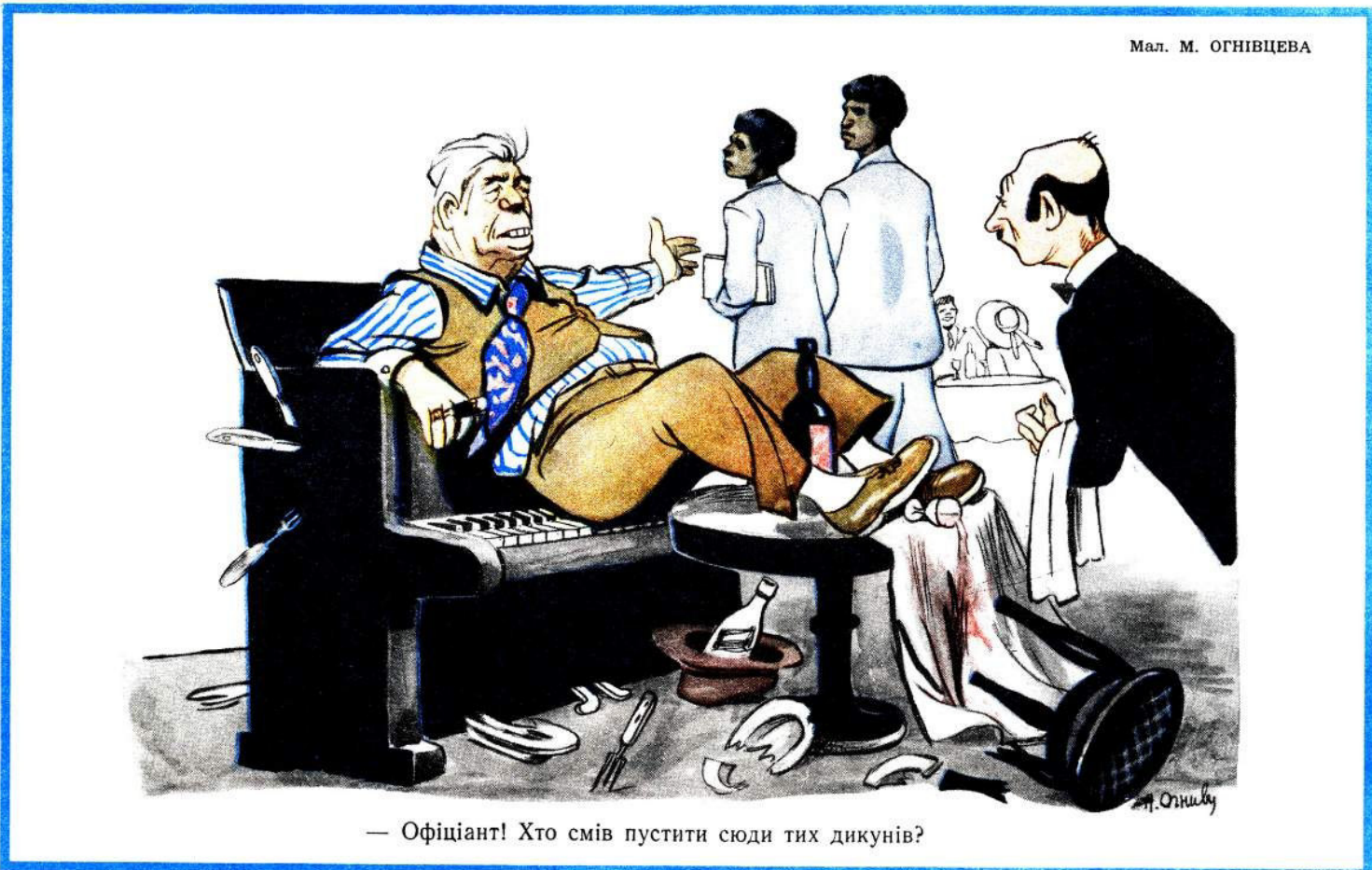
Янкі, як бачимо, жартують. Сміються на куті.

Останнім часом святі отці Ватикану, очевидно, для того, щоб укріпити віру в бога і в свою криваву пропаганду, сильно почали захоплюватися кіномистецтвом. Їх уже не задовольняє просте орендування і купівля кінотеатрів. Служителі бога почали писати... сценарії для кінофільмів. Нью-Йоркський кардинал Spellman недавно створив релігійний сценарій, на якому заробив просто-таки божественну суму – сто тисяч доларів.

Окрилений добрячим гонораром, Spellman вирішив заробити ще й на багатосерійному фільмі про Тарзана. Недавно закінчено зйомку нової серії фільму, в якій показується, як в урочистій обстановці, в присутності самого Spellmana, Тарзана посвячують у католицьку віру. В подальших серіях він уже виступає як набожний католик, великий друг папи Пія XII.

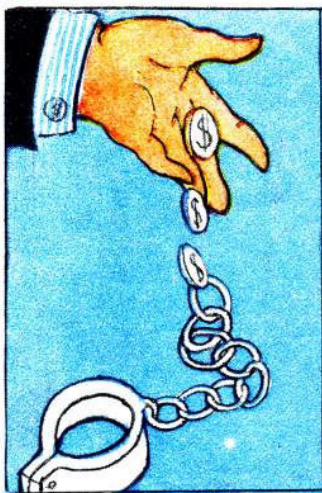
Таким чином, хоч на екрані, а полку мракобісів прибуло: папа знайшов нового сина – Тарзана!

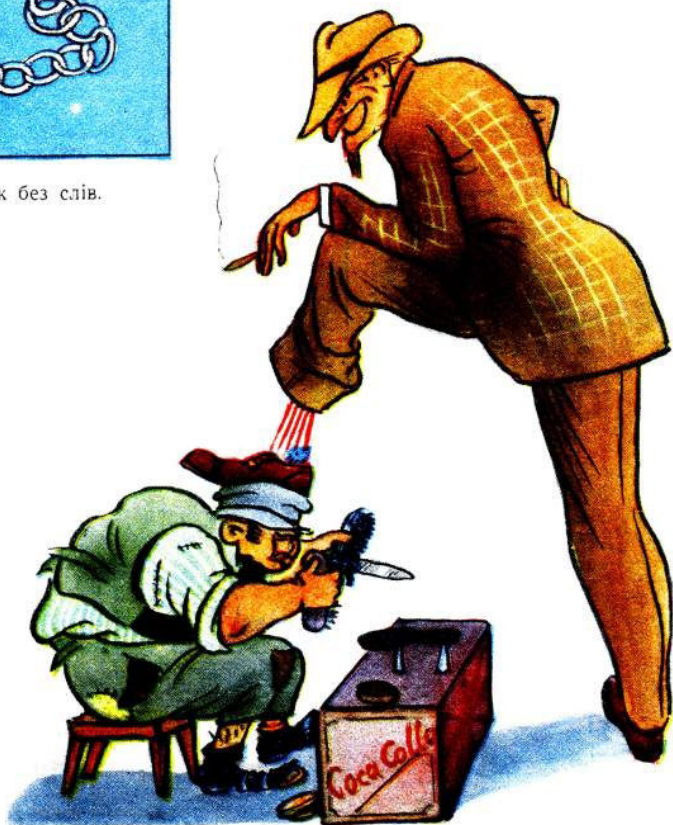
— Офіціант! Хто смів пустити сюди тих дикунів?

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

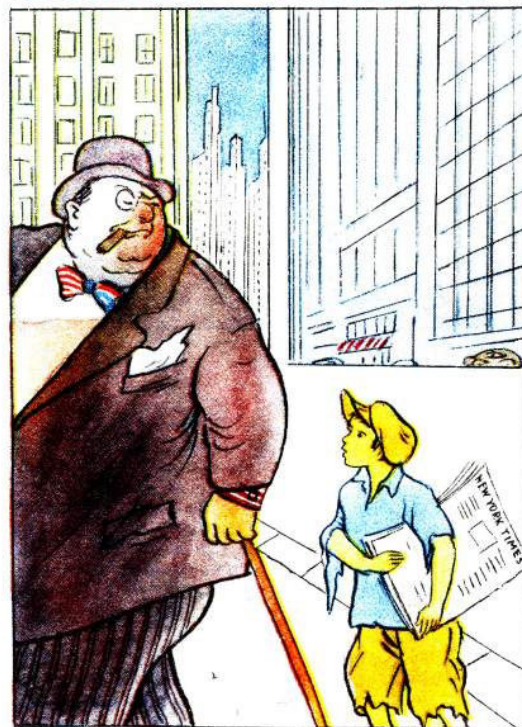
(Малюнки з румунського журналу «УРЗІКА»)

Малюнок без слів.

Співробітництво між американцями та англійцями триває.

— Чи не купите газету, сер?
— Я, хлопчику, купую тільки газетярів.

ВОРОНИ ЯКОСЬ БОГ
ПОСЛАВ ШМАТОЧОК СИРУ

— Мою фабрику закрили за випуск шкідливої для Америки продукції.
— А що ж ти виробляв?
— Отруту для мух.

ПОШТА Перця

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Голова колгоспу «Перше Травня» І. Д. Васкевич, хоч і не Еней, але парубок він моторний. Придбав цей голова для роз'їздів потужний мотоцикл 4.200 крб. заплатив за нього колгосп. Але скоро Васкевич розлюбив машину і продав її. Однак гроші до колгоспної каси не повернув. Мабуть, забув. А може він тепер хоче придбати «Победу»?

Колгоспники, хоч і дуже поважають механізацію, цього разу напевне до неї не вдадуться. Вони просто прокатають порушника артільного Статуту на вороних.

Піщанобродський район,
Кіровоградської області.

Л. ОСТЮГОВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

У Козятині здавна торгували пивом. Здавна завозили його з найближчого до Козятини Бердичівського пивзаводу; туди — тридцять кілометрів.

Все було гаразд, аж поки торгівлею пивом у Козятині не зацікавилася Міністерство торгівлі УРСР. А зацікавившись, виявило, що Козятин — це територія Вінницької області, а Бердичів — Житомирської.

— Неподобство! — аж підскочив начальник відділу торгівлі продовольчими товарами т. Кригель і розпорядився: — Заборонити ввозити пиво з чужої області, брати його тільки з Тиврівського пивзаводу. Хоч до цього заводу не 30, а 130 кілометрів, зате ж він — у Вінницькій області.

Ось уже другий рік до Козятини возять пиво з Тиврова. І хоч обходиться тепер його доставка в чотири рази дорожче, але Міністерство торгівлі залишається непохитим у своєму рішенні модернізувати старе прилів'я: «за морем телушка — полушка, та руб — перебіз».

Чи не взявся б ти, Перче, підрахувати, у скільки обходиться державі оцей торговельно-бюрократичний фольклор.

В. ЛИСЕНКО.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Міністерство сільського господарства зробило працівникам Власівської МТС добрий подарунок — кіноустановку. Зраділи робітники та службовці. Але передчасно, бо Харківська контора «Головкінпрокату» у нашу бочку меду влила добру ложку дьогту.

Директор цієї контори т. Сальман, виходячи з вузько комерційних інтересів, заявив нашому представникові: «Ви платитимете лише 10% валового збору. На хороші кінокартини і не сподівайтесь».

І дійсно — наші заявки залишаються поза увагою, контора дає нам кінофільми, які їй заманеться.

От контора!

Старовірівський район,
Харківської області.

Г. ГУБСЬКИЙ, директор МТС,
І. ШУМАНОВ, голова робіткому.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Заступник голови виконкому Соснівської райради т. Тюлягін — дуже ініціативна людина. Так, наприклад, з його ініціативи створено виїзну редакцію газети «Прапор комунізму». Редакція газети виїхала з власного будинку, вже кілька місяців їздить по райцентру і ніяк не може зупинитися, бо в її приміщенні оселився сам т. Тюлягін.

Здається, Перче, час вже зупинитися. Зупинитися саме на тому, щоб Тюлягін негайно повернув редакції її приміщення.

М. ПРИХОДЬКО,
редактор газети «Прапор комунізму».

Ровенська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 5 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «На білому фоні». Головне управління підприємствами будівельних матеріалів Міністерства шляхів СРСР сповістило ПЕРЕЦЬ, що за порушення державної дисципліни начальника Ларинського вапняного заводу Дяченка знято з роботи.

У № 6, в розділі «Незвичайні пригоди» було надруковано замітку під заголовком «Ридання серед ночі». Директор Михайлівського шахтоуправління т. Сирота ліквідував кількарічну заборгованість по квартирній платі.

До ПЕРЦЯ надійшов лист про те, що директор Бригадирів-

ського (на Полтавщині) маслозаводу т. Черняк не готує завод до виробничого сезону. При перевірці факти, вказані в листі, підтвердилися. Міністерство м'ясної і молочної промисловості УРСР зняло Черняка з роботи.

ПЕРЕЦЬ одержав листа про безладдя на Львівському заводі «Контакт». На прохання редакції, Залізничний райком партії м. Львова перевірив факти, вказані в листі. Рішенням бюро райкому на директора заводу Муравйова накладено суворе партійне стягнення. Начальника планового відділу заводу Зайонц звільнено з роботи.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Найтихіше місце в колгоспі ім. «Правди» — це клуб першої польової бригади. Незважаючи на те, що від центральної садиби колгоспу до нього всього три кілометри, сюди жодна кінопересувка ще не досувалась, жоден лектор не приїжджав. Стоїть клуб з величезним замком на дверях, а ми всією бригадою маршируємо після робочого дня до центральної садиби. Там дивимось і кіно, і лекції слухаємо, і голову колгоспу т. Гульпу бачимо, і секретаря парторганізації т. Андріяшка. Дивляться й вони на нас і, уяви собі, Перче, — не червоніють. Думають, мабуть, що вся культура повинна зосереджуватись тільки в центральній садибі, — там, де вони перебувають власними персонами.

В. ГРИГОРЕНКО.

Долинський район,
Одеської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Одержали ми недавно листа від районного прокурора т. Сутугу.

«Повідомилю, — пише він, — факти про незаконні вчинки дільничного ветфельдшера Підгорного Василя Павловича... при перевірці не ствердились. Перед райвідділом сільського господарства порушено питання про накладення на Підгорного дисциплінарного стягнення».

Одержали ми цього листа та й думаємо: факти ствердились чи не ствердились? Якщо не ствердились, то за віщо ж чоловіка карати? А коли є за віщо карати, то чому ж тоді факти не ствердились?

Розбери тут, Перче, Сутугу, коли він написав свого листа за відомим принципом: прийшов, пристроїв, — держись, не одірвись!

Редакція газети «СОЦІАЛІСТИЧНА ДРАБІВЩИНА».

с. Драбів,
Полтавської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У місті Львові є невелика площа, яка зветься Старий ринок. Ця площа цілком відповідає своїй назві. Її не впорядковували, мабуть, з часів князя Данила Галицького. На ній вибої і гостре каміння. А тут же міститься міська автобусна станція, до якої безперервно підходять автобуси та таксі. Коли автомашини сходять на цю площу, то з їхніх покриток тільки дим іде, а пасажирів не знають, за що їм триматися.

Можна було б замостити площу, а ще краще заасфальтувати, та біда в тому, що площа двох батьків має, а сиротою залишилась. Лежить вона на межі Шевченківського і Сталінського районів міста; отож, як заходить мова про її впорядкування, то й починає райвиконкомівський Іван кивати на райвиконкомівського Петра.

Запитай, Перче, голову Львівської міськради т. Ніколаєнка, коли він кивне і на Івана, і на Петра, щоб вони площу Старий ринок обновили.

м. Львів.

Л. ПРОКОПЧУК.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ти, мабуть, нічого ще не знаєш про радченківську арифметику. А це дуже цікава галузь математичної науки.

За перевезення двох тонн вантажу на відстань 65 кілометрів командир Роменської автороти В. А. Радченко подав нам такий рахунок: «вага вантажу — 2,5 тони, пробіг — 110 кілометрів». В чому справа? Радченко на це, не вагаючись, відповів: «Ми записуємо на рахунок замовця перевитрати пального».

Далі, як кажуть, їхати нікуди.

І. МОМОТ,
директор Синівської районної філії «Заготльону».

Сумська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (238) (на українському мові).

Підписано до друку 26.V. 1952 р.

Формат 70x105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 02759.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1656. Тираж 100.000 прим.

ДРАМА, ПРИЄМНА У ВСІХ ВІДНОШЕННЯХ,
що вийшла з-під пера драматурга Рожевоокулярського.

Мал. БЕ-ША

— Фе, які неприємні типи! І дивитися на них не хочу!